

stemmer meget vel med de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, saaledes som det er affattet af Folketinget, idet Kommunalbestyrelserne da blive eneraadige med Hensyn til Adkomstens Meddelelse i det hele taget, men jeg vil særlig fremhæve denne Bestemmelse, fordi jeg tror, at vilde man lægge Afgørelsen, om Forbrugsforeningerne skulle have Ret til at uddele Brændevin, i Kommunalbestyrelsernes Haand, vilde Loven i det hele taget ikke faa nogen Betydning. Kommunalbestyrelserne ville ganske sikkert ikke kunne holde imod, at denne Ret blev erhvervet af Forbrugsforeningerne i større Omfang, og derved vilde, som sagt, de øvrige Bestemmelser, som man ellers vil sætte ind i Lovforslaget, miste deres Kraft.

Der er saaledes ikke saa lidt, der ligger Folketinget og mig imellem med Hensyn til dette Lovforslag, men jeg skal dog fremhæve, at der i Folketinget har været en stærk Vilje fremme til at se at faa udrettet noget til en Omordning af dette Lovgivningsomraade, her er Tale om, og jeg haaber derfor ogsaa, at denne Sag ved fortsat Behandling — om det end ikke kunde ske allerede i denne Samling — vil kunne komme til et virkeligt Resultat og et Resultat, som maatte kunne blive godt.

Nach: Jeg slutter mig til den højtærede Ministers i Slutningen af hans Foredrag udtalte Haab om, at man ved videre Behandling og Forhandling med det andet Ting maatte kunne komme til en Lov, som fra alle Sider maatte erkendes at være et Fremskridt. Det lader sig ikke benægte, som ogsaa fremhævet af den højttagne Minister, at de Forandringer, som ere foretagne i det andet Ting ikke blot i det af Regeringen forelagte Forslag, men ogsaa i de Principper, som hidtil have været gældende paa Næringsomraadet, ere saa indgribende, at det i alt Fald maa haabes, at man fra det andet Ting ikke alt for stærkt vil holde paa det, man der har vedtaget. Det er jo nemlig saa, at hele vor Lovgivning paa dette Omraade, ligesom ogsaa i andre Lande, med Nødvendighed maa være henvist til at begrænse Udgangen til Bevæertning og til Handel med spirituose Drikke. Intet Land, tror jeg, har givet det fuldstændig frit som ethvert andet Næringsbrug; man har paa forskellige Maade søgt at hemme og kontrolere saavel Udskænkning som Handel med spirituose Drikke. Det er ikke, fordi man vel i Almindelighed antager, at dermed vil — om jeg saa tør sige — den hellige Grav være vel forvaret, og at, hvis man altsaa er heldig paa dette Lovgivningsomraade, vil ogsaa det Maadehold i Nydelsen af spirituose Drikke, som man

fra alle Sider erkender er ønskelig, være naaet. Paa ingen Maade! Ud denne Vej, ad Lovgivningens Vej, ved Indskrænkning af Bevæertninger og ved Kontrol med Handel med Brændevin naar man ikke det Ideal, at alle skulle blive maadeholdne med Hensyn til Nydelsen deraf. Dertil maa, som jo ogsaa fremhævet af den højttagne Minister, andre Faktorer træde til, der maa den almindelige Bevidsthed, Oplysning og andre Faktorer være den egentlige Bærer af den saakaldte Afholdsbevægelse. Men hvad man skulde afholdsbetragelse, som jo heldigvis er oppe for Tiden her i Landet, det er dette, at man ad Lovgivningens Vej fjerner de Hindringer, der ere for, at dens Virksomhed udføres paa rette Maade. Man maa indskrænke den lette Afgang til at faa de spirituose Drikke, for at ikke de Fristelser, som de mindre befæstede under andre Forhold ville være udsatte for, netop skulle blive forebringende for dem. Derfor har allerede vor første Lov paa dette Omraade i den senere Tid, Loven af 1857, i et eget Kapitel behandlet Bevæertningsnæring og har selvfølgelig opstillet adskillige Indskrænkninger med Hensyn til denne Næring og har behandlet den paa en fra den øvrige Næring forskellige Maade. Det var i øvrigt ikke meget, der skete der, men det fastholdtes, at paa Landet skulde Bevæertningsnæring være Genstand for Bevilling, i Købstæderne for Borgerkab, og der skulde tillige lægges en efter Datidens Forhold ret høj Afgift paa disse Næringer; desuden skulde Straffen for at misbruge Bevillingen og Næringsadkomsten stærkes betydelig ud over, hvad der ellers var fastsat i Loven for uberettiget Næringsbrug. Der er i øvrigt allerede i Loven af 1857 aabnet Afgang til, at man kunde fradømme den, der havde en saadan Adkomst, denne efter gentaget Misbrug. — Disse Bestemmelser, som for Resten kun gjaldt om Brændevin og andre stærke destillerede Drikke, men ikke omfattede Vin og endnu mindre det senere opkomne alkoholiske Öl, bairisk Öl, blev der i 1873 gjort et Forsøg paa yderligere at stærpe. Der blev nemlig i 1873 stillet meget strengere Fordringer, end hidtil havde været stillet, for at opnaa Adkomst til at drive Bevæertningsnæring. Ingen, der var dømt for Løsgængeri og Væleri, eller som var dømt for Tyveri, Bedrageri eller lignende Forbrydelser, kunde faa Adkomst paa Bevæertningsnæring, og hvis de efter at have faaet en saadan, forbrød sig i disse Retninger, skulde de tillige miste denne deres Næringsadkomst. Dertil gjorde man et Forsøg paa at indskrænke Bevæertningsnæringernes Antal i Købstæderne, idet man